

Kapittel 14 - 10002

Villi satt som vanlig foran panoramavinduet og så fergen seile ifra København. Det var en stille aften siden det var en hverdag og ingen gjester var til helgefest. Det ga ro til å tenke litt over tilværelsen og hva en så kunne gjøre med den. Hvor mange tur-retur var det blitt med tiden? Han kunne ikke huske. Men det følte som alt for lenge. Han kunne godt nok høre nye passasjerer komme til og uttrykte henrykkelse over stedet og utsikten. For Villi derimot, var det enda en triviell opplevelse, - som å slå på tv eller radio og høre det selvsamme snakk om nyheter på det samme konsept. Det ble uinteressant i lengden.

En umiskjennelig stemme spurte stille. Kan jeg sitte ned hos deg et øyeblikk. Villi så at Mik satte seg på den ledige stolen. Han stusset. Vanligvis ville Mik sende Peter for å avgi beskjeder. Dette måtte være noe ekstraordinært. Var det noe med avtalen igjen? Var det noe uakseptabelt han hadde gjort? Var den noe merkelige gjester som ville snakke med han igjen? Selvfølgelig visste Mik godt om de tre teokrater og det tredagers seilas i Østersjøen. Men hva i all verdens elendighet er Mik satt til å arrangere denne gangen undret Villi. Omsider lot han Mik tale og lot sine egne spekulasjoner fare.

Det er en meget spesiell person du bør møte, sa Mik. Uhum, svarte Villi uinteressert. Du vil virkelig møte, gjentok Mik. Villi hevet øyenbrynene. Bare ta det med ro, sa han. Nåh, tenkte Villi. Det kan kanskje bli interessant. Selv om han kunne finne på å gjøre seg kostbar ovenfor Mik, for å oppnå forhandlingsstyrke, så var Villi sin nysgjerrighet uutholdelig. Mik visste det antagelig. Tross alt, Mik hadde alle kort, men liten tid å spille. Så for å spille Mik sin tid kikket han påtatt interessert på havneområdet som båten la bak seg. Mik gikk.

Kan jeg få sitte her og se på utsikten, spurte en alt for kjent stemme. Det gikk kuldegysninger igjennom Villi. Halsen snøret seg sammen og øynene ble fuktige. Han konsentrerte seg for å endelig si, selvfølgelig kjære. De ble sittende og stirre på utsikten uten å si noe i en lang tid, - som så mange ganger før. Villi vinket på den passerende kelner og sa, det samme til meg som hun ønsker. Det ble to kaffe med rikelig tilbehør.

Hvordan har du det, spurte hun omsider. Det var det vanskeligste spørsmål han kunne få. Som vanlig, svarte han og repliserte, hvordan har du det? Han merket at hun kikket over til han og møtte hennes blikk. Som usedvanlig, smilte hun. Vel, ja, jo, jeg har det vel også ganske usedvanlig her på denne fergen. Hun måtte smile, - og dermed han også. La meg gjette, sa hun etter en lang stund. Du har møtt mange interessante personer på alle disse seilas. Vel, ja, det kan noen kanskje si, - men ingen virkelig interessante før nå.

Det tok nesten en halv time før noen sa noe igjen. Færgen passerte Kronborg. Kan du huske at vi var der i Helsingør? Ja, det var flere gode turer dit, og vi reiste flere ganger gjennom Helsingborg til Norge. Kan du huske den gang vi så en konsert? Hum, uttrykte Villi. er dette en hukommelses test? Ja, svarte han. Det var en Kim Larsen Wannabe. Han var faktisk riktig god. Selv om jeg egentlig aldri har likt originalen, la Villi til. Han snudde seg til henne og møtte hennes personlighet for første gang denne dagen. Deres blikk møttes. Han spurte, kan du huske mine ord på sølvbryllups dagen? Etter en stund med usikkerhet, la han til, det spiller ingen rolle, - sett bort fra at de ord er alltid likeså seriøse som de alltid har vært.

Hun sukket dypt. Dette blir vanskelig, mumlet hun. Kan jeg spørre om hva som blir vanskelig? Du vet da godt, svarte hun seriøst. Denne situasjon er vanskelig. Du reiser evig tur-retur på denne fergen og er aldri hjemme. Det er mange ting der hjemme som burde ordnes, - av to personer, la hun til. Hun fanget hans blikk. Jeg blir nødt til å finne en annen hvis ikke du kommer hjem snart. Villi hadde ikke

tenkt over hennes situasjon på den måten tidligere. Men behovet var åpenbart. Et hjem behøver to mennesker, - et par, for å fungere vell. Dessuten, la hun til, jeg sover ikke så rolig alene. Ikke jeg heller, mumlet Villi. Jeg hørte deg godt, men dessverre, det hjelper overhode intet. Hun ble alvorlig, - kan du finne ut av dette rotet eller blir jeg nødt til å finne en annen?

Jeg kan ikke finne ut av dette rotet alene. Villi var frustrert. Om så en dårlig unnskyldning, - rotet er ikke mitt. Aller mest av alle, vil jeg ut av det og få tilbake mitt normale liv, - slippe for denne frihetsberøvelse. Tro meg, jeg ønsker absolutt det beste for deg, men jeg kan ikke visst overbevise de som har vandalisert vår situasjon. De synes å være hals over hode, med hodet under armen og til halsen i vannet. Vi er bare et desperat skvulp i dets paniske og patetiske forsøk på å redde seg selv. Helt ærlig, så tror jeg ikke de engang selv finner ut av det, - men simpelthen følger noen utdaterte og absurde rutiner. Han trakk pusten dypt, senket blikket og sa, - jeg kan godt forstå at du kan bli nødt til å finne en annen. Det ble stille enda en lang stund med refleksjoner om det kompromiss.

Hold din kjeft, mumlet Villi. Hva behager, spurte hun opprørt. Nei, nei, og atter nei, sa han desperat unnskyldende. Det var ikke til deg, men til meg selv. Jeg skulle holde min kjeft om så mange ting, så kanskje situasjonen ville være en ganske annen. Det ble en pause før han fortsatte, men det er for sent, sagt er sagt og jeg kan ikke la være med å si hva som er rett og ikke galt. De sukket. Det er simpelthen meg, la han til. Jeg kan ikke la være, selv om det provoserer. Du kjenner meg da såpass nå, ikke sant? Jo, dessverre, sukket hun. Det ble stille enda en lang stund mens de så Danmark forsvinne utover horisonten.

De hadde en hyggelig aften hvor Villi spanderte fra båtens beste tilbud. Snakken var usedvanlig hverdagslig. Men det var da også den hygge de ville ha. Ikke noen kontroverser om familie, religion eller politikk. Bare mimring og observante kommentarer. De satt ned ved kafehjørnet, hvor det var noen enkle bord med utsikt til mørket. Fruen fisket i sin lomme og la en sølvring på bordet fremfor ham. Villi gispet, 10001. Han så på henne med et sårt blikk. Hvor fant du den? Der du mistet den. Men, men, vi lette jo spesielt nøye nettopp der flere ganger. Hun trakk på skuldrene. Her er den nå i hvert fall. Villi tok den opp og satte den på ringfingeren sammen med giftingen. Du vet godt hvorfor jeg kaller den 10001, ikke sant. Hun nikket. Hva med 10002, spurte han med et skjevt smil. Jeg har så mye i tankene før møtet med Utlendingsdirektoratet i morgen. Forstå meg rett, jeg kan ikke risikere tankespinn i natt. Det er for sjelefreden, prøvde Villi. Hun smilte unnskyldende, reiste seg og takket oppriktig for en hyggelig aften.

Villi sov godt ut den natten. Han forsikret seg selv om at det skyldes ringen 10001. klokken viste at båten for lengst hadde lagt til Oslo havn og at fruene dermed hadde forlatt båten for lenge siden. Jeg får virkelig håpe de embetsfolk ikke utsetter henne for enda flere ugjerninger i embetets medfør, tenkte han optimistisk. Møtet i går var tross alt så positivt at han ville fortsette der de slapp. Han ville gi det beste inntrykk av seg selv. En ting var sikkert, - ingen alkohol i dag. Det var jo tross alt hellere et psykisk behov enn et fysisk. Selv noen runder med planken og situps ble det denne morgenen. Det hele ble rundet av med et grundig morgenstell. I dag skulle han være så frisk og opplagt han bare kunne.

En god frokost var sannelig øverst på gjørelisten. Han tok sitt vante bord i restauranten og forsynte seg med de friskere valg i buffeten. Han spekulerte. Hva skulle han si til henne i dag. Og ikke minst, hva skulle han ikke si. Kanskje det beste var å ikke planlegge for mye, men heller la tilfældigheter og samværet lede an. La skjebnen bestemme konkluderte han idet Peter kom opp bak og spurte tjenestevillig, skal det være noe mere før vi lukker? Villi smilte bredt. Sitt ned er du snill, min venn. Peter tok det som et kundeønske og satte seg ned. De så hverandre i øynene og Villi ble litt bekymret. Blikket hans påvirket og trakk Villi litt ned. Jeg har utsatt det for lenge, sa Peter. Men du

vet, det der med den bagen. Villi husket temaet godt. Kanskje ville det lette hans bekymringer med å få alle spekulasjonene avklart.

Har de det godt, spurte Villi. Hvem? Hippie pikene. Åh de, - jeg vet ikke. Antagelig har det nå som de hadde det før. Jeg aner simpelthen ikke. Men jeg kan ikke avsette mye tid til enkelte gjester vet du, så la meg bare få si hva jeg kom for. Ok, nikket Villi. Det handler selvfølgelig ikke kun om en eneste bag. Det handler om riktig mange i et velorganisert system. Det aner du vel? Villi nikket. Du har også fått inntrykk av hvordan det utnytttes og hvor mektige folk som er involvert. De er mektige fordi de er hemningsløse langt utover normale menneskers fatte-evne. Villi rynket øyenbrynene og nikket sakte. Han tenkte over møtene han hadde på det tredagers seilas i Østersjøen. Den Store Nordiske Krig var på langt nær ferdig, selv etter 300 år, tenkte Villi. Du anses som en trussel, plumpet det ut av Peter. Det skal bare et lite knips med noen bestemte fingre til, så, så .... . Peter kikket ned og sa nesten lydløst, takk skal du ha for Trine og Elisa. Vi ønsker deg alt vel. Villi så hans dystre blikk, som om han tok et endelig farvel.

Har du fått en ny ring, spurte Mik bakfra litt senere i kafeen. Sitt ned min venn, så skal jeg fortelle. Mik satte seg ned ovenfor ham og smilte med sitt kundevennlige ansikt. Den heter 10001, sa Villi og ventet på en respons. Etter noen slurker kaffe kunne ikke Mik vente lenger og spurte, 10001? Ja, gliste Villi. Det er min sølvbryllups-ring. Villi kunne ikke holde ham på pinebenken lengere. Det har seg så at 25 års er omtrent 10000 dager, - og netter, la han til. Uansett hvor besværlig hverdagene kunne være, så hadde vi alltid en god natts søvn i sammen. Det er forunderlig, er det ikke? Vi tilbringer en tredel av våre liv, en tredel av hvert eneste døgn, i en tilstand uten noen kontroll, uten anelse om hva som skjer og knapt med noen minner. Vi vet bare at det er livsviktig, særlig for den mentale helse. Derfor er denne ringen mitt viktigste eie. Den minner meg om de 10001 netter, som reddet oss, - som den piken i eventyret '1001 natt'.

Mik stirret på Villi i alvorlig forundring. Mist aldri den ringen igjen. Villi prøvde å finne ut av hva som kunne være så alvorlig i en så underholdende beretning. Mik kikket ned. Din kone er hos UDI forstår jeg. Ja, hun prøver å få mitt statsborgerskap gjenopprettet. Et siste forsøk før hun finner seg nødt til å finne et substitutt. En 'papfar'? En eller annen pappskalle, formoder jeg. Jeg kan godt forstå ditt behov for å gjenvinne dine rettigheter som borger i Danmark og Norge, sa Mik. Kan du? Ærlig talt, alt jeg vil er å kunne forlate dette skipet og ta hjem, - hvor hen det nå er.

Men sa Mik. Du vet da godt at det er ikke bare rettigheter. Det medfører plikter og konsekvenser. Hva tenker du på, spurte Villi ampert. Embetsfolk kan arrestere og innlegge enhver borger uten noen legal grunn. Det skal bare fikses på noen papir, eller datasystem. Mange er neddopet på asyl for livstid. Villi kunne ikke skjule sitt sjokk over så klar og selvfølgelig tale. Er det ikke nok med å stemple meg selv som umyndiggjort alkoholiker? Er det neste steg å bli stemplet som vannsindig, - en trussel mot seg selv, pårørende og omgivelsene? Mik reiste seg og sa, jeg ønsker deg og dine det aller beste, min venn.

En hvilken som helst annen dag ville Villy ha satt seg i den nærmeste bar for tørst og trøst. Men ikke denne dagen. Klokken var blitt 4 og fruene var helt sikkert kommet om bord igjen. Så nå var det bare å friske seg opp litt ekstra og finne henne. Det var unødvendig å lete. Hun fant ham. Hun strålte med et reservert blikk. Med glede merket han at hun kikket ned på ringene og så de fremdeles var der de hører hjemme. Jeg fikk møtet med UDI, sa hun lettet. De var meget forstående og imøtekommende. Villi husket sine løfter til seg selv og holdt sin skepsis tilbake. De kunne godt se at noe var galt, men du vet, samarbeide mellom danske og norske embetsfolk har vært bedre. Kunne vært bedre, korrigerter hun. Det er bare det at, ... hun avbrøt seg selv. Skal vi ikke bare finne et sted å sitte ned?

Villi og fruene fant et stille hjørne i vinbaren. De høye prisene sørget for at de nesten var alene der. Villi bestilte den kaffe han visste godt hun kunne like. Skal du ikke ha noe ekstra i den, spurte hun. Ikke i dag. De småpludret og kikket tidvis ut av vinduet. Det er så vakkert sa hun, som om det var en ny åpenbaring. Villi så på hennes hengivenhet. Kunne jeg bare nyte den samme utsikt med hennes øyne og hjerte. Men de første inntrykk var for lengst passert. Nå var det bare en kjedelig påminnelse om hvor kvelende de evige gjentakelser av herligheter kan bli. Akkurat som eventyret om gutten som ble dømt til å oppleve juleaften hver eneste dag. Han kikket mere på henne enn utsikten. På den annen side, tenkte han, så fatter man ikke hva det betyr, før det mistes og savnes.

Jo, det jeg ville si, sa hun. Det er at UDI var virkelig imøtekommende og forstående. Tilsynelatende, tenkte Villi med et høflig smil. Hvis jeg forstår dem rett, så kan de fremdeles ikke endre sin selvpålagte instruks om å forsinke den nye statsborgerloven i et år. Dermed så vil deres system fremdeles slette ditt statsborgerskap, selv om loven faktisk sier det motsatte. Men, - sa hun med en optimistisk gest. Det norske UDI har gravet dypt i den danske søsterorganisasjonen. UDI er rett sikker på at de kan overbevise en i det danske embetet til å fikse feilen på deres side. Er det ikke flott? Jeg mener, det er da bedre med et statsborgerskap enn ingen, - selv om du juridisk har to? Villi tenkte en stund mens hun igjen beskuet utsikten. Så tar de alle mine oppsparte midler og rettigheter hos den ene, så vi sitter igjen med kun det halve. 'Folk og Røvere i Kardemomme City', konkluderte han for seg selv.

Du vet jeg er skeptisk etter alle våre erfaringer, sa Villi til fruene etter en stund. Saken er jo veldig enkel. Han trakk litt på det. All ære for dine ambisjoner og bestrebelsler. Men synes du ikke det er litt besynderlig at noe så selvfølgelig og enkelt skal volde så mye besvær hos så mange. Det er jo bare å gjøre det riktige, - følge loven som de er forpliktet og rikelig betalt for. Villi merket at hans skepsis til embetsfolket berørte hennes følelser. Han var nødt til å finne på noe annet å si for å ikke risikere et oppbrudd og enda flere år i uvisshet. Selvfølgelig vil jeg ta tak i UDI sitt nye tilbud. Selvfølgelig er jeg lykkelig over dine bestrebelsler til å få oss i havn, - bokstavelig talt. Hun humret over bildet. La oss ta tak i situasjonen når de åpner sine byråer igjen. Skal vi ikke? De møtte hverandres store smil. Villi gikk omsider til bardisken for å bestille noe mere eksotisk kaffe.

Det var visst et skifte i betjeningen. Piken møtte han med et stort tjenervillig smil. Villi stusset over utseendet. Grønt hår, ring i nesen og tatoveringer nedover halsen? Personal-politikk var tydeligvis blitt mere moderat siden hans egen ungdom. Men, pytt, pytt. Hva vil du anbefale som den beste kaffe, spurte han. Hun viste han listen som heller var sortert etter pris enn kvalitet. Men, sa hun, hvis du vil ha min anbefaling, så er det heller te. Villi tenkte over det. Faktisk drakk han mye te før separasjonen, nettopp fordi det hadde mindre koffein. Fruen ville sikker gledes, siden hun selv var ganske utforskende for de urter. Vet du, sa Villi, gi oss den beste te du har, - og gjerne med sukker, melk og alt annet tilbehør. Servitrisen smilte bredt, - som du vil, den herre.

Fruen var alvorlig da Villi satte seg igjen. Det var visst noe besværlig på hjertet. Villi ventet og lyttet. Vi kan ikke skilles, sa hun. Villi visste ikke om han skulle gledes eller fortviles. Kan ikke? Hva mener du? Vil, men kan ikke? Nei, sa hun. Det er et teknokratisk og teokratisk dilemma. Du eksisterer ikke i noe folkeregister, - ikke i Danmark, Norge eller noe annet sted. Er jeg en 'blank', et 'blip', en 'bug' eller noe av de der cyberpunk 'buzz words'? Vi vet da godt at du eksisterer, sa hun og faktisk rakte sine hender til hans. Han ble rørt. Det er bare det at de finner ikke ut av å registrere deg, - hverken her eller der. Tro meg, sa hun sørgmodig. Jeg giftet meg med et løfte ovenfor den der oppe, - du vet. Men når embetet ikke kan forholde seg til den virkelighet. Vel, så eksisterer ikke min ektemann. Så er vi for embetet så godt som skilt, - eller aldri har vært gift.

Villi sa intet, men tenkte. Det kollektiv av embetsfolk er simpelthen blitt massepsykotisk og dysfunksjonelle. Rød Mafia har igjennom den kalde krigen fullført sin utrenskning av arbeidere ved Kominterns politikk. Stakkars alle de statskapitalistiske lønns-slaver. De har ingen reelle valg, - under de trusler om ekskludering og ekskommunikasjon fra de oligarkiske fagorganisasjoners utrensninger. Villi mintes godt sin samtale med en rød mafia agent tidlig i sin karriere. Kort sagt var agentens beskjed, betal os og signer kontrakten, - det lønner seg de neste ganger du må søke jobb. Etterfølgende kan tap ved manipulasjoner i ansøkningsprosesser lett estimeres til minst 10 millioner kroner. Men alle andre følgeskader ble langt høyere, - selv om uberegnelige i kontanter.

Villi minnes og reflekterte videre. Danmark er langt mere infiltrert, manipulert og assimilert enn Norge. Det gikk opp for han etter den ufrivillige reisen i Østersjøen. Den 300 års 'Store Nordiske Krig' er lang fra slutt. 'Den Kalde Krigen' er kun en fase. Det er en slags hybridkrig, - selv hvor det blodige alvor på slagmarken synes mere fordervelig enn konkurser, arrestasjoner og annen tilslørt kriminalitet. Prosessene er bare blitt så mye mere elegant fremført og gjennomført i tjenestesamfunnet. Tjenester, - som i fortjeneste, bjørnetjeneste og krigstjeneste. Assimilert i 1000 år, tenkte Villi. Han spurte fru, hvordan går det så med resten av din familie? Spørsmålet ble avbrutt av servitrisen.

Fruen strålte i gledelig overraskelse da servitrisen kom med et stor brett med alskens te-sorter og tilbehør. Piken brukte god tid på å forklare og anbefale til dem begge. Paret merket knapt at et par timer for av sted mens de hygge-snakket og prøvde flere varianter av drikke. Villi kikket overasket på klokken og spurte, er du ikke sulten. La oss ta noe enkelt i dag, sa hun med et gjesp. Villi visste hun godt kunne like italiensk mat. Det gikk heldigvis hurtig å få bord og bestille noen enkle retter. Selv merket han til sin skuffelse at han var like søvnnig som henne. Snakken var også blitt dertil.

Villi ønsket ikke at kvelden skulle slutte så tidlig. Han kremtet et par ganger for å få hennes oppmerksomhet. Hva med 10002? deres blikk møttes. Jeg fikk knapt sove i går på grunn av noe forferdelig motorlyder ved midnatt. Åh, det, - sa han. Det er når de stanser i Nordjylland for å laste og losse. Jeg hører heldigvis ikke noe av det på øverste dekk. Kun sove? Kun sove og drømme, svarte han. Hun humret, sove og drømme. De spiste ikke engang ferdig før de reiste seg og gikk. Villi var litt bekymret, for fru så nesten ut til å sovne i heisen. De geleidet hverandre til lugaren og han låste dem inn. Som om hun var beruset, sjanglet hun til sengen og deiset ned. Hun sovnet nesten umiddelbart etter å ha tatt av yttertøyet og la seg under dynen. Villi betraktet henne en stund før han selv la seg ved hennes side. Han våget å legge seg inntil og legge armen om henne som de alltid gjorde. Det var ingen protester, bare et tilfreds sukk. Så sovnet de begge og sov tungt.

Villi drømte. Han kom neppe til å huske det hele i sin bevissthet dagen etter. Men under søvnen var de abstrakte visjoner ganske så klare, - i sine kryptiske fremstillinger. Mange inntrykk var som tatt ut av alle de musikk-poesier han var påvirket av igjennom et halvt århundre. Det var også scener med mere eller mindre kjente personer fra bevissthetens inntrykk. Også det man kanskje ikke la merke til i de daglige distraksjoner, - men som på mystisk vis kunne fanges opp av underbevisstheten og dukke prosaisk frem i drømmer, - som påminnelser, som varsler og som muligheter. Men hvor kommer alt dette fra? Underbevisstheten selvfølgelig. Men kun ens egen? Eller også fra ens evige sjelevenn, når en sover kinn til kinn? Uansett, drømmer eksisterer, drømmer er så virkelige som ideer, filmer og visjoner.

De 10002 drømmer var som minner, fantasier og visjoner om ting som var og kunne være. Det var mere og mindre kjente personer tilstede under merkelige hendelser, - som om det var reelt. Som en uforklarlig serie av tredimensjonale musikk videoer. De rock-poesier var som oversatt: «du må gå inn for å gå ut». «vi flyr nord igjen», «blendet av lyset», «jeg kom for deg», «dette er hardcore», «det er

bedre med to reparatører enn ingen reparatør», «hva gjør vi nu – lille du», «hjernen er alene», «kaleidoskop», «hvor er mitt sinn blitt av» og «dette er mitt monument».

Det var mange personer og situasjoner i den 10002 drøm. Villi bare sov og lot det hele flomme over seg i dets underbevisste visjoner til bevisstheten. Men hva i all verden kunne disse drømmer bety? Hva i all sanselig verden kunne det brukes til? Den slags bevisste tanker hørte ikke til dette domene av en tredel av enhvers liv, - enhvers drømmeverden. Hans kobling til underbevisstheten kunne aldri forståes av noen som aldri hadde den slags forbindelse til sin egen helhet. Alt nå, - handlet om å sove sammen, - i den harmoni som ble gjenopprettet hver eneste av de 10001 netter, - som evige sjelevenner.

Det er noen på døren, sa fruens stemme i drømmen. Hun gjentok det i stadig mere bekymrede utsagn. Det hjalp ikke å skylde på katten denne gang. Villi gikk i søvne til døren. Han åpnet den intuitivt. Med en heldekkende odør falt han i en dypere søvn. Tross ingen fysisk sans mere, så gav underbevisstheten fremdeles noen inntrykk. Drømme-visjonene var som om han ble inntullet i en kokong. Så ble han båret bort fra ekteskapets rede til de undersjøiske rom. Trygt i sitt fartøy, Norden Star, lå han bevegelseshemmet mens moderskipet buldret overdøvende. De brå bevegelser, den larmende støy og den tvangstrøye, ville gitt et kritisk sjokk, hvis ikke all den te, den odør og minnet om 10002, - ga sjelefred. Villi sov mere beroliget enn de fleste netter på skipet han forlot.

I havnen i Nordjylland var transporten ut av skipet problemfritt. Rød mafia hadde for lengst ansatt MC medlemmer som havnearbeidere. Lovløse produkter som narkotika, teknologi og Villi kunne således enkelt passere fra det ene skip til det andre uten noen risiko. Således ble Villi transportert fra danske/norske-fergen til Bergens fergen. Til Holsteins degraderte utpost, til Holbergs fødeby, til Norges forrige hovedstad. Ingen på Bergens fergen visste hva danskene fraktet om bord. De få som visste, - ønsket ikke å vite. Det var heller et sterkt ønske om å slippe å vite. Omsider falt omgivelsene til ro. Omsider kunne Villi drømme videre som om det fremdeles var hans 10002 natt. Det var det bare så langt ifra.

Ved morgengry våknet fruene fra en av de mest beroligende netter på lenge. Hun klamret seg om den andre dynen som om det var en kropp med samme lukt. Oppvåkningens glede ble stille til en skuffelse. Han var gått. Hvem vet hvor og hvorfor? Tvilen kom tiltalte til gode. Det var vel noen av de uforklarlige problemer de var satt i. Uansett, det var på høy tid å ikle tøy og ile til sin egen lugar for dusj og morgenstell. Etter det, - de samme cruise-rutiner som masseprodusert frokost med særdeles fasinerende utsikter. Fruen ble tatt med overaskende yr, da skipets sjef satt seg ned og presenterte seg. Han fikk seg ikke til å si mye, annet enn – jeg ønsker dere virkelig alt godt, – virkelig. Fruen satt tilbake med en forsterket intuisjon om betydningen av 10002.

Kokong Villi forlot Danmark for en midlertidig beroligelse for det danske byråkrati. Gudene bevare det norske embetet, tenktes det.